

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐάνγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ δραχμὲς 100. 'Εξάμηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: 'Ετησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

'Αθήναι 9 'Απριλίου 1932

'Ετος 54ον.—'Αριθ. 19

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατρός, σκεπτικὸς, βγάζει ἕνα ἐργαλεῖο καὶ τὴν ἐξετάζει. — Τὸ γιατρικὸ, τίς στάλες ποὺ σοῦ γραψα, τίς πῆρες;

Μητέρα. — "Ὅχι ἀκόμα, γιατρέ, μὰ θὰ τίς πάρω...

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἴδιοι καὶ ἡ Νίτσα

Μητέρα, μ' ἀγωνία. — "Ε, τί ἔκανες;

Νίτσα. — Καλησπέρα σας, γιατρέ. (σὴν μητέρα) τώρα θὰ σοῦ πῶ (τῆς κάνει νόημα μὲ τὰ μάτια: "Ὅχι).

Γιατρός. — Δὲν τὸ πῆρες εἶπες τὸ γιατρικὸ; μήπως;... (σταματᾷ στενοχωρημένος).

Μητέρα. — "Ὅχι, ὄχι γιατρέ. Θὰ μοῦ τὸ φέρει ὁ Μίχος μου... νᾶσαι ἡσυχος (βήχει) ἄχ, αὐτὸ τὸ τζάμι...

Γιατρός. — Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ βάλετε; Βουλώστε το τουλάχιστο μὲ κανένα μαξιλάρι. 'Ανάψτε καὶ κανένα κουτσουράκι στὸ τζάκι.

Μητέρα. — Βέβαια, βέβαια, τώρα νᾶρθῃ ὁ Μίχος.

Γιατρός. — Ξέρεις, βεντούζες, τρίψιμο... τίς στάλες προπαντὸς καὶ ἡσυχία. Μὰ ὄχι κλάμματα... Τὰ εἶπαμε. Μ' ὄλο τὸ σκοτάδι. βλέπω τὰ μάτια σου πρισμένα

Πόπη, σιγοτραγουδάει παίζοντας:

Μάτια, τί ὁμορφα μάτια,

χτίζουν, γκρεμίζουν παλάτια...

(δυνατὰ) Μάτια ποὺ γκρεμίζουν παλάτια σὰ νᾶναι κανόνια!... χὰ, χὰ! Οὔτε τὸ δικό μου τὸ παλάτι ποῦναι ἀπὸ τραπουλόχαρτα δὲν γκρεμίζεται μὲ τὰ μάτια. Νά! (γουρλώνει τὰ μάτια της) Τὸ κοιτάω... γκρεμίζεται; (γελάει).

Γιατρός. — Λοιπόν, ὅπως εἶπαμε. Καληνύχτα σας.

Ὅλοι μαζί. — Καληνύχτα, γιατρέ.

(Ἡ Νίτσα τὸν ξεβγάζει ὡς σὴν πόρτα).

Νίτσα, σιγὰ στὸ γιατρὸ ποὺ φεύ-

γει. — Λοιπόν, πῶς τὴ βρίσκετε, γιατρέ;
Γιατρός, σιγὰ. — Μά... λίγο ἀδύνατη βρίσκω τὴν καρδιά... μὴν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Αὐτὸ τὸ ἀρπακί — ἀγόρι νᾶναι ἢ κορίτσι; — το φωτογράφησαν σ' ἕνα σχολεῖο τῆς 'Αφρικῆς.

παραλείψετε τη Ντιγκαλέν... άπα-
ραίτητη, είναι ανάγκη... (φεύγει
βιαστικά),

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οι ίδιοι εκτός απ' το γιατρό

Μητέρα. — Έλα λοιπόν, πές μου
τα... άρνήθηκε;...

Νίτσα. — Με μισόλογα, με χίλιες
περιστροφές, μα το αποτέλεσμα ήταν
ένα: "Όχι!"

Μητέρα. — Και τώρα; Θέ μου!
(βήχει) Νά, τίποτα, τίποτα δε μένει
στο συρτάρι. Λίγο-λίγο με την άρ-
ρώστια όλα πήγαν... Και οι προ-
καταβολές του Μίχου, και κάτι κου-
τσοικονομίες, όλα... Και τί θα κά-
νεις για το νοίκι; Τρία μηνιάτικα
χρωστάμε· ή κυρά-Κατίνα τ'όπε:
«ά δεν πλερώσετε ώσαμε την Τετάρ-
τη, σ'α πετάω!»... Θέ μου. Κι' εί-
χα μια κρυφή έλπίδα, πως έσύ του-
λάχιστο δε θ'αρχόσουν μ' άδειαν ά-
χέρια, πως δεν θ'α σου έλεγε όχι.

Νίτσα. — Νά όμως που τ'όπε...

Παππούς. — Άν περιμένεις κα-
λό απ' τους ανθρώπους, χαίρετά με
στον πλάτανο!

Νίτσα, με ψεύτικο θάρος. —
Σταθίτε, καλέ, μ'ήν άπελπισίμαστε,
ίσως ο κύρ-Άλέκος δώρη άκόμα
καμμιά προκαταβολή στο Μίχο.

Πόπη, από κει που κάθεται, χω-
ρίς νά κουνηθ'ή. — Ντιπ σκοτάδι
πιά... Δέν ανάδουμε τή λάμπα...
Δε βλέπω νά παίζω πιά...

Νίτσα. — Τό καντήλι... Άπό
πάνω σου φέγγει...

Πόπη. — Τό καντήλι τ'όχουν για
νά φέγγη την Παναγία, όχι τους
ανθρώπους! Τή λάμπα σου λέω!
(σηκώνεται)

Μητέρα, στη Νίτσα. — Μά έλα
πές τα μου λοιπόν. Όλα. Τί τ'ής εί-
πες, τί σου είπε;... Θέλω νά κρίνω,
νά καταλάβω... Όχι, τ'ό κεφάλι μου!
και μια ζάλη... (τήν πιάνει δυ-
νιός βήχας) Όχι, άπόστασα πιά...
κι' αυτό τ'ό πνίξιμο που δέ μ' άφή-
νει... (Πέφτει εξητλημένη και
κλείνει τ'ά μάτια).

Ο παππούς, σιγά στη Νίτσα. —
"Άκου νά σου πώ... Μ'ήν τ'ής
λεπτομέρειες τ'ή σκοτώνουν... "Αν
σέ ξαναρωτήσω, πές της πως σου ά-
ποσέθηκε για αύριο, κατάλαβες;

Πόπη, τραβάει τη Νίτσα. — Λές
νά μου φέρη τ'ό γαλάζιο πουλί ο Μί-
χος; Τό πουλί τ'ής Άχιτόχαρης;
Τ'όχουνε, τ'ό πουλάνε. Έκει που π'ή-
γαινα προχτές στο δρόμο, είδα ένα
κινεζάκο. Ένα κινεζάκο—τοσουλά-
κο... (άνάλογη κίνηση) β'όσταγε
μαργαριτάρια, κολλιέ, και τ'ό γαλά-
ζιο πουλί. Τό πουλί τ'ής χαράς!

Τόν ρώτησα «τ'ό πουλάς;» «νά», μου
λέει, «π'όσο;» τ'ό λέω, «ντεκαπέν-
τε» μου λέει. Νίτσα, λές νά δώση
ο Μίχος 15 δραχμές νά μου πάρη
τό πουλί;...

Νίτσα. — Όχι, με ζάλισες πιά, νά
σου πάρη, και νά σου πάρη! δέν έ-
χουμε λεφτά, νοιώστο! όχι!...

Πόπη. — Καλά ντέ, μή φωνάζεις,
κοιμάται ή μαμμά, δέ βλέπεις;...

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οι ίδιοι και Μίχος

(Άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ο
Μίχος. Ένα ψηλό παιδί καλοδεμέ-
νο, εύθυμο, γελαστό. Μιλάει φωνα-
χιά και κάνει χειρονομίες. Βαστάει
διάφορα πακέτα, ένα τζάμι και τ'ό
γαλάζιο πουλί, τ'ό κινεζικό παιχνίδι).

Μίχος. — Καλησπερούδια σας!
Καλησπερούδια σας!... "Ε, στο σκο-
τάδι καθόσαστε; Γιατί δέ μιλάτε; κα-
λέ, βουδαμάρα σ'α έπιασε;

Νίτσα. — Στάσου, καλέ, μή φω-
νάζεις έτσι. Κοιμάται ή μαμμά...
Και για νά σου πώ; Τί κέφι είναι
αυτό, τ'ό λαχείο σου πεσε;

Μίχος. — Τό λαχείο; Κάτι κα-
λύτερο. Στάσου, ή μαμμά πρέπει νά
ξυπνήσ'η. Τ'ής έφερα τ'ό γιατρικό.
Νά, και τ'ό τζάμι για τ'ό παράθυρο.
Σέ λίγο θ'αρχ'ή και τ'ό παιδί τ'ό ξυ-
λά νά φέρη ξύλα και πετρέλαιο.
"Απ' όλα σ'α έφερα εγώ. Και για
τήν Πόπη τί έφερα, έ;...

Πόπη. — Τό πουλί τ'ής χαράς!
"Αχ, Μίχο μου! (τ'ό τ'άσπάζει τ'ό
πουλί κι' άρχίζει νά τ'ό στριφογυρί-
ζει μ' ένθουσιασμό).

Μίχος. — Δέν είμαι λοιπόν σπου-
δαίος;... Μητερίτσα, ξύπνα... χα-
ρούλες μας! (τή φιλάει).

Μητέρα. — Καλώς τ'ό Μίχο τί νέα;
Μίχος, κάθεται δίπλα στη μητέ-
ρα του, κι' άρχίζει με μεγάλο έν-
θουσιασμό, μια διήγηση που μοιά-
ζει σά νά τ'ήν έχη μάθει απ' έξω. —
Σπουδαία νέα... άκου και πές μου.
Έκει που έκλεινα τ'ό ταμείο κι' ή-
μουν άτοιμος νά φύγω, νά σου και
σιμ'ώνει τ'ό άφεντικό. "Ε, Μίχο, σά
σικλετισμένο σέ βλέπω, τί σου συμ-
βαίνει;» «Η Μητέρα μου, άφεντικό,
τό λέω, ή Μητέρα μου είναι άρρω-
στη βαρεία, τ'όπκα ψέμα πως είναι
βαρεία για νά λυπηθ'ή, κατάλαβες;
και λεφτά δέν έχουμε στο σπίτι, ά-
φεντικό, ούτε για ένα τ'ό δρόμο γάλα
που λέει ο λόγος, άφεντικό». Τότες ο
κύρ Άλέκος, άγιος άνθρωπος, μη-
τέρα, άνοίγει τ'ήν κάσση του, και μου
δίνει τρία μηνιάτικα μαζί: «νά, πάρε,
παιδί μου, νά τ'ά βολέψετε». Ζήτω!
(σηκώνει τ'ό χέρι ψηλά μ' ένθουσια-
σμό) Ζήτω τ'ό κύρ Άλέκου!

Ο παππούς. — Μπράβο στον άν-
θρωπο... μπράβο του... (σέπτεται
λίγο). Μά παράξενο μου φαίνεται για
τόν κύρ Άλέκο αυτό, τ'όγκο ύψους άν-
θρωπος, σφιχτός, πως τ'όπαθε...

Μητέρα. — Θά τ'όν φώτισε ο Θεός,
πατέρα...

Πόπη, γελαστά. — Είναι πούχε
πάρει τ'ό «γαλάζιο πουλί» ο Μίχος!

Μητέρα, χαμογελώντας. — Ίσως
νάνα κι' αυτό... Τό τζάμι, Μίχο
μου, νά ζ'ής, τ'ό τζάμι γιατί τρέμω,
τ'αγέρι τ'οούζει γερά, με τσακίζει...

Μίχος. — Στο λεφτό! Έχω στό-
κο, τ'ό γυαλί, απ' όλα. Σέ δυό λεπτά,
έτοιμο! (βγάζει τ'ό παράθυρο, κι' άρ-
χίζει νά περνά τ'ό τζάμι στο με-
ταξύ χτυπών).

ΣΚΗΝΗ Σ'.

Οι ίδιοι και Μητρος

(Με μια μπουνάλα πετοέλαιο στο
χέρι, κι' ένα τσουβάλι ξύλα στον
όμο).

Μητρος. — Τ'ά πράγματα, (τ'αφήνει
χάμω). Είπε τ' άφεντικό πως φέρα-
με και κάρβουνα χοντρά, δίχως σκό-
νη, με τρείς και σαράντα τ'ήν δ'α.
Σά θέλετε...

Νίτσα. — Νά, νά, θά σου παραγ-
γείλουμε, (πέρνει τ'ά ψώνια) ευχαρί-
στούμε, στο καλό.

Μητρος. — Καληνύχτα σας (φεύ-
γει).

Πόπη. — Πρώτα πρώτα τ'ή λάμπα.

Νίτσα. — Πρώτα-πρώτα τ'ό για-
τρικό τ'ής μαμμάς. Μίχο, που τ'όχεις;

Μίχος, ενώ φτάνει τ'ό τζάμι
χωρίς νά γυρίσ'η. — Επάνω στο τρα-
πέζι τ' άπόθεσα.

(Η Νίτσα πέρνει τ'ό φάρμακο
και δίνει λίγες σταγόνες στη μη-
τέρα).

Νίτσα, σιγά στο Μίχο. — Σά θο-
λωμένη τ'ή βλέπω τ'ή μητέρα, βαρια-
νασάινει, και ξέρεις, ο γιατρός μου πε-
πως βρίσκει άδύνατη τ'ή καρδιά της.
"Ελα νά δ'ής.

Μίχος. — Στάσου νά περάσω τ'ό
τζάμι. Μά δέ θ'άνα τίποτα, π'ήρε και
τό γιατρικό.

Πόπη. — Νά σέ βοηθήσω κι' εγώ
λιγάκι, Μίχο;... "Ετσι κι' έτσι δέ
βλέπω νά παίζω.

Μίχος. — Έλα δώ και βλέπουμε.
(Περνάει μαζί τ'ό τζάμι, ή Νίτσα
ανάβει τ'ή λάμπα, ο παππούς έχει
άποκοιμηθ'ή στην πολυθρόνα του).

Νίτσα, ξαναπησιάζει τ'ή μητέρα.
— Μίχο, για έλα νά δ'ής. Τί βαρεία
που άνασάινει. Και ξέρεις, δέν έχει
βάλει τίποτα στο στόμα. Γάλα δέν
μπόρεσα νά πάρω, ο γαλατάς μου-
πε τ'ό πρωτό, πως σά δέν τ'ό δώσω
τ'ά χρωστούμενα, δ'άμει δέ μ'α δίνει.

Μίχος. — Πόσα χρωστάμε;

Νίτσα. — Διακόσιες έξήντα και βδο-
μήντα λεπτά. Πού νά τ'ά βρ'ής!...

Μίχος. — Πώς. πού νά τ'ά βρ'ή!...
Κουφή είσαι, κορίτσι μου, τ'όση ώ-
ρα;... Νά, πάρε τριακόσιες δραχμές.
δ'ωσε δ'α χρωστάμε, πάρε μια δ'α
γάλα, και τ'ά ρέστα κράτα τα για τ'
αύρινα ψώνια. (Τραβάει λεπτά απ'
τ'ή τσέπη του και τ'ό πέφτει χάμω
ένα χιλιάρικο).

Νίτσα, τ'ό σηκώνει. Με θανα-
σμό. — Πώ, πώ, χιλιάρικο... (με
άπορία). Μά καλά, διακόσιες δραχ-
μές πέρνεις τ'ό μ'ήνα; τρία μηνιάτικα,
έξακόσιες δραχμές. Πώς τώρα έχεις
τόσα ψιλά, ένατοστάρικα. πενηντά-
ρικά, κι' ένα δ'όκληρο χιλιάρικο;
έ, Μίχο;...

Μίχος, με δυνατά γέλια. — Λές
νά τ'ά κλεψ'α;... Μου τ'όδωκε τ' άφεν-
τικό νά τ'ό χαλάσω γιατί δέν είχαμε
ψιλά, για τ'ό ταμείο. Άύριο θά τ'ό
τ'ό πάω χαλασμένο. Τ'όνωσες; ευχα-
ριστήθηκες;...

Νίτσα. — Άαα...

Πόπη. — Μίχο, για νά δ'ω κι' εγώ,
πως είναι τ'ό χιλιάρικο;

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΚΑΡΑΒΕΛΛΑ ΓΙΑ ΚΑΡΑΒΙ; ΛΑΓΚΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Δυό άδέρφια φόρτωσαν δυό άσκιά
λάδι σ' ένα μουλάρι και κίνησαν για
τ'ή χώρα, όπου έλεγαν νά τ'ό πουλή-
σουν. Για νά πάνε όμως τ'ή χώρα,
έπρεπε νά περάσουν κι' από ένα υ-
ψωμα, απ' όπου φαινόταν ή θάλασ-
σα, κι' από κει είδαν ένα καράβι.

— Καραβέλλα είναι. Λέει ο ένας.
(Μ' άλλα λόγια «μεγάλο καράβι»).

— Όχι, καράβι είναι! Λέει ο άλλ-
λος. (Δηλαδή ένα κοινό μικρό καράβι)

— Καραβέλλα σου λέω!

— Κι' εγώ σου λέω καράβι!

"Ετσι μαλώνανε κάμποση ώρα.
"Ός που βγάζει ο πρώτος απ' τ'ό ζω-
νάρι του τ'ό μαχαίρι του και στοιχη-
ματίζει, τρυπώντας τ'ό ένα άσκι:

— Νά χυθ'ή απ'άράλλαχτα και τ'ό
αίμα μου, αν δέν είναι καραβέλλα!

Τ'ήν ίδια ώρα όμως μ'ήγει κι' ο
άλλος τ'ό δικό του μαχαίρι στο δεύ-
τερο άσκι.

— Νά χυθ'ή απ'άράλλαχτα και τ'ό
αίμα μου, αν δέν είναι καράβι!

Τ' άσκιά, με τίς τρύπες που τους
άνοιξαν, άδειασαν. Και τί νά
πάνε νά κάνουν πιά τ'ή χώρα;

Δός του λοιπόν πίσω για τ'ό χωριό.
Και γυρίζουνε, που λέτε, στη μάνα
τους.

— Ίντα παθάντε και γαίρατε! (τί

πάθατε και γυρίσατε;) ρωτά αυτή σα-
στιμένη που τους ξανάδε τόσο νωρίς.

Τό και τό, τ'ής μολογάνε εκείνοι.
"Η μάνα δαγκώνει τ'ό στόμα της, ά-
φρίζει απ' τ'ό κακό της, πετάνε έ-
ξω τ'ά μάτια της. Κι' άρπάζει, πάνω
στο θυμό της, τ'ό τσεμπερί της και
τ'ό σφεντονίζει στη φωτιά:

— Νά, έτσι νά καώ κι' εγώ, αν

δέν είσατε κι' οι δυό κούζουλοι! τους
φωνάζει. (Νά καώ σ'άν τ'ό τσεμπερί,
αν δέν είσατε τρελλοί κι' οι δυό!)
"Ο μύθος δηλοί άρχεται... αλλά
δέν είναι μύθος. Αυτοί που τ'όν διη-
γούνται, όρκίζονται πως αυτά τ'ά δυό
άδέρφια κι' ή μάνα τους είναι πρό-
σωπα που έζησαν.

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

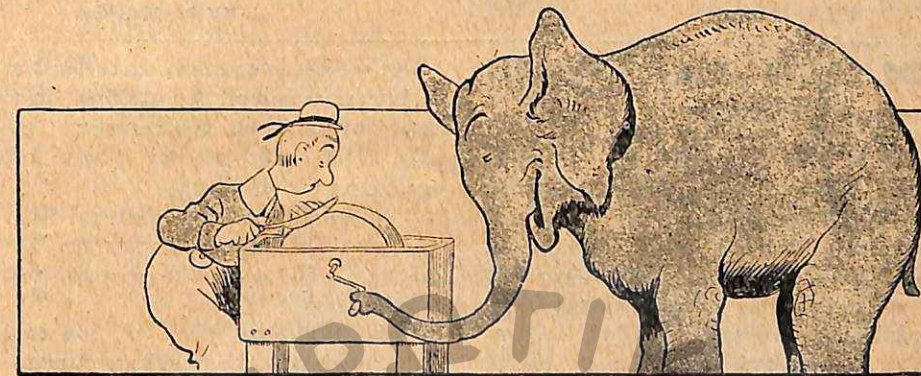
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

— Ά, μα δέν είναι κατάσταση! φώναξε ο κ. Κόμπλεν κατασυγ-
μένος. Τί λάθη φριχτά κάνουν σήμερα οι καλλιτέχνες μου; Νά πάρη ο
διάβολος και τους ποντικούς και τ'ά ψεύτικα γουρουνάκια! Πού βρέθη-
καν κι' αυτά τ'άναθεματισμένα!... Έλα τώρα, Άχαμνούλη, ή σειρά σου.
Κοίταξε νά μ'ήν τ'ά κάνης θάλασσα και σύ, γιατί χαθήκαμε! Πρέπει νά
μ'α άποζημιώσης!

Ο Άχαμνούλης όμως κρυφογελούσε πονηρά, Γιατ' είχε κι' αυτός
τ'ό σχέδιό του. Κι' ήταν τ'ό καλύτερο για τους συναδέλφους του και τ'ό

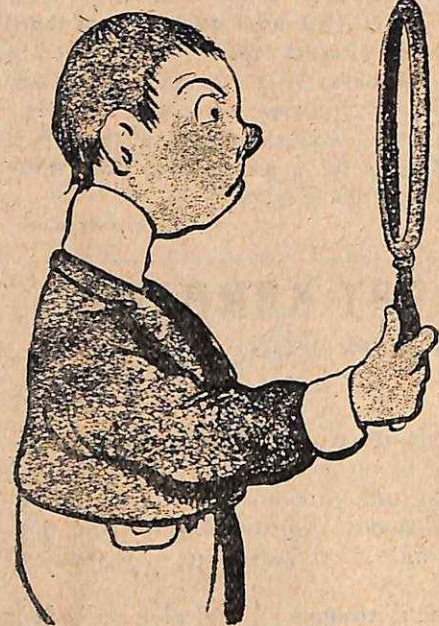

χειρότερο για τ'όν Χάρρυ Κόμπλεν, και προπάντων για τ'όν παλιάτσο Πάξι-
Μάδδου. Και νά:

"Εν' από τ'ά παιχνίδια τ'ό έλέφαντα ήταν και τ'ό τρόχισμα. Ο Πάξι-
Μάδδου έκανε τ'όν τροχάρι, έχοντας βοηθό τ'όν έλέφαντα που τ'ό γύριζε
τ'ή μανιβέλλα τ'ό τροχού με τ'ήν προβοσιίδα του. Σέ λίγη ώρα, ένα
πελώριο μαχαίρι, που ο παλιάτσος τ'ό έπιεζε πάνω στην πέτρα, τροχιζόταν
στην έντέλεια.

Άλλά εκείνη τ'ήν ήμερα, ενώ τ'ό παιχνίδι άρχισε καλά όπως πάντα,
τελείωσε πολύ άσχημα. Γιατί άξαφνα ο Άχαμνούλης, άφου έδωσε μια
δυνατή στροφή
στη μανιβέλλα,
τ'ήν άφησε νά
γυρίσει, έπιασε
με τ'ήν προβο-
σιίδα του τ'ό κε-
φάλι τ'ό Πάξι-
Μάδδου και τ'όν
ανάγκασε νά
σκύψη τόσο, ώ-
στε ή μύτη του
νάκου μ'ήση
στην πέτρα. Κι'
ή πέτρα, καθώς
γύριζε, έφαγε τ'ή
μύτη τ'ό δυστυ-
χισμένου παλιά-
τσου — που είχε

θη! Θάλλεγες πώς τὰ κάνουν ξεπίτ η δ ε ς, τὰ ζωντόβολα!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς τετάρτης, μὰ κι' ὅλου τοῦ Δημοτικοῦ, τὰ δυὸ καλύτερα ἦταν δίχως ἄλλο ὁ Γιάννης τοῦ Σπύρου τοῦ Τομαρά κι' ὁ Στάθης τοῦ Γιαλούρη. Κανέναν δὲν παράδρανε τὸν Γιάννη στὴν ἐξυπνάδα, στὴν ἀντίληψη, στὰ μαθηματικά καὶ στὴ γεωγραφία. Κανέναν δὲν ξεπέρανε τὸ Στάθης στὴν ἐπιμέλεια, στὴν προσοχή, στὴν ιστορία καὶ στὴν ἀπαγγελία. Αὐτὸ τὸ εἶχε πιά καὶ τὸλεγε ὁ κύρ-δάσκαλος, ὁ Ἀριστείδης ὁ Παπαθεοδωρόπουλος, κι' ὅποτε ἐρχότανε στὴν τάξη του κανένα σπουδαῖο πρόσωπο, — ὁ κύριος ἐπιθεωρητής, ἢ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος, — ἢ κανέναν ξενοφερμένο, ἐφώναζε τὰ δυὸ ξεφτέρια του γιὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀσπροπρόσωπο.

— Ἐλα, Τομαρά, νὰ μᾶς πῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἦ:

— Σήκω, Στάθης, καὶ πές μας τὸν «Μαρμαρωμένο Βασιλιά»!

Κι' ὁ Γιάννης ἔβγαине κι' ἄρχισε γρήγορα-γρήγορα καὶ τρώγοντας τὰ μισὰ λόγια νὰ λέη περὶ τῶν Ἀθηνῶν, (τῆς πρωτεύουσας τῆς προσφιλοῦς ἡμῶν πατρίδος). Καὶ ἔβγαине ὕστερα κι' ὁ Στάθης κι' ἀπήγγελλε μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ τεντωμένο λαιμό, κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Θανάση Διάκου ποὺ βρισκόταν ἀντίκρου τοῦ:

— Τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου, γιὰγιά τὸν βασιλέα;...

μιά μυτάρα! — κι' ἄρχισαν τὰ αἵματα. Τσίριξε ὁ Πάξι-Μάδδου ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἄφησε νὰ πέση χάμω τὸ μαχαίρι. Τὸ κοινὸ ἀγανάχησε πάλι, φώναξε, πρόγκηξε, καὶ καινούργια βροχή ἀπὸ ντομάτες καὶ σαπιολέμονα ἔπεσε πάνω στὸν παλιάτσο. Κι' αὐτός, σὰν τὸν Καίσαρα, γλύτωσε μὲ τὴ φευγάλα. Ἀλλὰ δὲν ἐγλύτωσε καὶ τὴ μύτη του, ποὺ εἶχε γίνει σὲ κακὸ χάλι.

Τῆς ἔκαμε ἓνα σωρὸ γιαιτροσόφια γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα καὶ τὸν πόνο. Ἐπειτα πῆρε τὸν καθρέφτη, κοιτάχτηκε καὶ... δὲν ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸ του. Μύτη ἦταν ἐκεῖνη ποὺ εἶχε τώρα, ἢ μισοφωγμένη ντομάτα;

— Ὅριστε, ὀρίστε, ἔλεγε, Ἀντί νὰ τροχίσω τὸ μαχαίρι μου, τρόχισα τὴ μύτη μου!.. Τί τοῦ ἦρθε τοῦ Ἀχαμνούλη νάφήσῃ τὸν τροχὸ καὶ νὰ πιάσῃ τὸ κεφάλι μου; Αὐτὸ τὸκανε πάντα ἀφοῦ τελείωνε τὸ τρόχισμα. Πῶς σήμερον τὸκανε τόσο πρόωγα; Τί λάθη, τί λά-

Κι' οἱ ξένοι ἔφευγαν κατενθουσιασμένοι κι' ὁ κύριος Ἀριστείδης, ἀφοῦ τοὺς ἐπήγαινε ὡς τὴν ξώπορτα, γύριζε πίσω τρίβοντας τὰ χέρια του καὶ λέγοντας μὲ καμάρι:

— Ἄν ὅλοι μου οἱ μαθηταὶ ἦταν σὰν τὸν Γιαλούρη καὶ σὰν τὸν Τομαρά, θὰ ἦμουν ὁ εὐτυχέστερος τῶν διδασκάλων!

Καὶ τᾶκουγαν αὐτὰ οἱ δυὸ τους καὶ καμάρωναν σὰν γύφτικα σκεπάρνια. Ὁ Γιάννης στὸ πρῶτο θρανίο δεξιὰ, κι' ὁ Στάθης στὸ πρῶτο θρανίο ἀριστερά. Ὁχι γιὰτὶ δὲν τὰ εἶχανε καλά καὶ γι' αὐτὸ κάθονταν χώρια. Ἰσα-ἴσα ποὺ ἦταν πολὺ φίλοι. Ἀλλὰ ὁ δάσκαλος δὲν ἤθελε νὰ βάλῃ πλάϊ-πλάϊ τοὺς δύο πρώτους. Ἦθελε νὰ δώσῃ μιὰ ἰδιαίτερη τιμητικὴ διάκριση στὸν καθένα καὶ νάχῃ καὶ τὸ ἰσοζύγιο στὴν τάξη του. Κι' ἔτσι ὁ Γιάννης ἦτανε ὁ ἀρχηγὸς στὰ δικά του θρανία κι' ὁ Στάθης στὰ δικά του.

Ὅπως τοὺς καμάρωναν στὸ σχολεῖο, ἔτσι τοὺς καμάρωναν καὶ στὴ γειτονιά τους. Δὲν τόχαινε φορὰ ποὺ νὰ πᾶ ἢ κυρὰ Σπύραινα ἢ Τομαροῦ σὲ βίζιτα, ἢ νὰ δεχθῇ στὸ σπῆτι τῆς ἢ ν' ἀπαντήσῃ κανέναν στὸν δρόμο, ποὺ νὰ μῆν' τοῦ ἀνοίξῃ ἀμέσως κουβέντα γιὰ τὸ γιό τῆς, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, γιὰ τὴν προκοπή του, γιὰ τὰ ὅσα λέει γι' αὐτὸν ὁ δάσκαλός του, ποὺ στὸ τέλος πιά καταντούσε βαρετή.

Ἡ Γιαλούραινα ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ἦταν πιδ λιγομίλητη, ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν ἄφηνε εὐκαιρία ποὺ νὰ μῆν' παι-

νέψῃ τὸ Στάθης τῆς, «ποὺ θὰ γινόταν, δίχως ἄλλο σπουδαῖος ἀνθρώπος!» καὶ ποὺ ὁ ἴδιος ὁ δάσκαλος τὸ ἔλεγε πῶς ἦταν «τὸ καμάρι τοῦ σχολεῖου καὶ τὸ πιδ φρόνιμο παιδί».

Ὅπως ὅμως κάθε πρᾶγμα, ἔτσι κι' ἡ ἐπιμέλεια τοῦ Στάθης καὶ τοῦ Γιάννη ἤθελε μιὰ ἀμοιβή πιδ χειροπιαστὴ ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς ἐπαύλους. Κι' ἔτσι ὁ δάσκαλος πῆγε τὴν Καθαρὴ Τρίτη στὸ σχολεῖο καί, τρίβοντας τὰ χέρια του κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄρχισε νὰ λέη στὰ παιδιὰ ὅτι τώρα πιά πέρασαν οἱ Ἀποκριὲς κι' οἱ διασκεδάσεις καὶ ἦρθε ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, ἡ περίοδος τῆς μελέτης, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προσευχῆς. Κι' ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἔφερε διὰ τὰ παιδιὰ εἶναι θρησκα καὶ φιλακόλουθα, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη θέλει νὰ δώσῃ μιὰ ἡθικὴ ἀμοιβή στοὺς καλοὺς μαθητάς, γι' αὐτὸ σκέφθηκε νὰ βάλῃ τὸ Στάθης τὸν Γιαλούρη, ποὺ ἔχει καὶ τὴν καλύτερη φωνή, νὰ πῇ τὸ «Ἀσπιδε, ἀμόλυντε» μεθαύριο στοὺς Χαιρετισμούς.

Ἐτίριψε πάλι τὰ χέρια του καὶ κοίταξε γύρω του γιὰ νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωση εἶχαν κάνει τὰ λόγια του. Τὰ μάτια του ὅμως συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ Γιάννη τοῦ Τομαρά, ποὺ τὸν κοίταζαν μ' ἓνα τέτοιο τρόπο, ὥστε κατάλαβε τὸ λάθος του κι' ἐξακολούθησε:

— Γιὰ νὰ μὴ μείνῃ ὅμως παραπονεμένος κι' ὁ Γιαννάκης μας, θὰ πῇ κι' αὐτὸς τὸ «Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα». Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ πολὺ ωραία προσευχή. Ἐπειτα πάλι ὁ Στάθης θὰ πῇ τὸ «ὑπερένδοξο», ὁ Γιάννης τὸ «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ» κι' ὁ Στάθης πάλι τελευταῖος «Τὴν παῖσαν ἐλπίδα μου». Ἐκεῖ σὰς θέλω πιά νὰ φανῇτε καὶ νὰ βγάλετε τὸ σχολεῖο ἀσπροπρόσωπο, γιὰ νὰ σὰς καμαρώσουν κι' οἱ γονεῖς σας ποὺ ἔχουν τέτοια παιδιὰ...

Ὅποιος πῇ ὅτι τὴν καθαροδομάδα ὁ Γιάννης καὶ ὁ Στάθης ἀνοῖξαν βιβλίο, αὐτὸς θὰ πῇ ψέμματα. Γιατὶ ἂν περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὰ σπῆτια τους, θάκουγε μονάχα ψαλτικά, καὶ ἂν περνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο; θὰ ἔβλεπε πῶς κάμποσες φορὲς ὁ Στάθης ἐμπέρδεψε τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ τίς χρονολογίες τους κι' ὁ Γιάννης τᾶκανε θάλασσα στὴν ἀριθμητικὴ. Ποιὸς τὰ πρόσεχε ὅμως αὐτὰ τώρα; Κι' ὁ ἴδιος ὁ δάσκαλος ἀκόμη ἔκανε πολλὰς φορὲς τὸ μισὸ μάθημα στὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ τὰ βάλῃ ἔπειτα νὰ ψάλλουν μαζί του «Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας Σου» ἢ «Τὴν Ὑπερμάχῃ».

Γιατὶ ὁ κύριος Ἀριστείδης ἦταν καὶ φάλτης. Δεξιὸς ψάλτης στὸν Ἀγιώργη, τὴ μεγαλύτερη ἐκκλησίᾳ. Καὶ μαζεῦνταν τὸ μισὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν «ἀθηναῖκο» τρόπο ποὺ ἔφηνε τὰ τροπάρια, καὶ τὴ γλυκεῖα φωνή του ποὺ ἔφθανε στὰ μεσοῦρανα κι' εἶχε τέτοια τσακίσματα καὶ λυγίσματα ποὺ δὲν τὰ εἶχαν ξανακούσει σ' ἄλλον.

Ἦταν βέβαια κι' ἀριστερὸς ψάλτης, ὁμπάρμπα-Θύμιος ὁ Χρηστέας, ἀλλὰ αὐτὸν ποῖς τὸν λογάριζε; Μόλις καὶ τὸν ἄφηνε ὁ δάσκαλος νὰ πῇ κανένα τροπάριο ἢ κανένα «Κύριε ἐλέησον». Κι' αὐτὰ ἀκόμη δὲν τὸν ἄφηνε νὰ τὰ ψάλλῃ ὡς τὸ τέλος, ἀλλὰ τὸν ἔκοβε στὴν καλύτερη στιγμή καὶ τοῦ πέταγε μιὰ φιλή-φιλή φωνή, ποὺ ἔκανε τὸν ὁμπάρμπα Θύμιο νὰ τὸν πιάνουν τὰ δαυμόνια.

Καὶ τί τάχα; Ἐπειδὴ τὸν πῆραν τὰ χρόνια, νόμιζε ὁ κύρ-δάσκαλος πῶς θὰ τὸν ξεπερνοῦσε φωνάζοντας ἔτσι σὰν πριμαντόνα; Καὶ τώρα, μαζί μ' ὅλα αὐτὰ, ἤθελε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὴ μόνη του παρηγοριά, τὸ «Ἀσπιδε, ἀμόλυντε» καὶ νὰ τὸ δώσῃ νὰ τὸ ποῦν δυὸ παιδαρέλια, δύο μωρά! Ὁχι, αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ὑπομείνῃ ὁ ὁμπάρμπα Θύμιος. Ὅλα κι' ἄλλα! Ἄν ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ βάλῃ ὅλον, δὲν ἔβαζε τὸν ἀνεψιὸ του ποὺ εἶχε περάσει καὶ τὸ σχολαρχεῖο, νὰ τὸ πῇ; Ἀκοὺς νὰ βάλῃ ὁ κύρ-δάσκαλος δυὸ παλιόπαιδα ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν τετάρτη τοῦ δημοτικοῦ, ποὺ θὰ τὰ μπερδεύαν καὶ θὰ τὰ κάνανε σαλάτα! Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά, πῶς ἄλλαξε ὁ κόσμος!...

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ ὁμπάρμπα Θύμιος τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωῒ, πηγαίνοντας στὸ μαγαζί του, ὅταν ἀπάντησε τὸ Γιάννη τὸν Τομαρά ποὺ τραβοῦσε κατὰ τὸ σχολεῖο μαζί μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους φίλους του. Κοντοστάθηκε καὶ τοὺς κοίταξε.

— Ὅστε ἡ ἀφεντιά σου θὰ μᾶς πῆς τὸ «Ἀσπιδε, ἀμόλυντε» ἀπόψε; ρώτησε κοροϊδευτικά.

— Ὁχι ἐγώ, ὁμπάρμπα, ὁ Στάθης ὁ Γιαλούρης, εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἐγὼ θὰ πῶ τὸ «Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα».

Ἐστὶ μᾶς εἶπε ὁ κύρ-δάσκαλος. Ὁ ὁμπάρμπα Θύμιος διέκρινε κάποιο παράπονο στὴ φωνή τοῦ παιδιοῦ καὶ κατάλαβε ὅτι ζήλευε τὸ Στάθης.

— Μπα, μπα, ὁ Στάθης θὰ τὸ πῇ; εἶπε. Αὐτὸς ποὺ βελάζει σὰν ἀρνί; Καὶ πῶς τὸπαθε ὁ δάσκαλός σας καὶ τοῦ τῶδωσε αὐτοῦ, τὸ «Ἀσπιδε, ἀμόλυντε», καὶ δὲν τῶδωσε σὲ σένα, τὸ καλύτερο παιδί τοῦ σχολεῖου; Νά-μουν ἐγὼ στὴ θέση σου, δὲν θὰ τὸν

ἄφηνε τὸ Στάθης νὰ μοῦ τὸ πάρῃ ἔτσι εὐκολά.

Ὁ Γιάννης τὸν κοίταζε μὲ ἀπορία. — Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω, ὁμπάρμπα Θύμιο, ἀφοῦ ἔτσι τὰ κανόνισε ὁ δάσκαλος;

Ὁ ὁμπάρμπα Θύμιος ἄρχισε νὰ γελάῃ.

— Ἐ, καίμνε, νὰ μοῦ μίλαγε κανέναν βλάκα θὰ τὸ καταλάβαινα. Ἀλλὰ ἐσύ, ὁ Γιάννης τοῦ Τομαρά νὰ μιᾶς ἔτσι; Πρέπει νὰ κόβῃ τὸ μυαλό, νὰ κόβῃ. Βέβαια τὴν ἀπόφασή τοῦ δάσκαλου δὲν θὰ μπορούσα

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εὐχαρίστως! πῆτε στὴ Μπέλλα ὅτι μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ τὴ βγάλω ἀπ' τὴ δύσκολη θέση. Μοῦ κάνει ὅμως τόσο κακὸ νὰ μασκαρευθῶ...

— Τί θὰ πῇ αὐτό, τῆς εἶπε ἡ Μπέλλα, ποὺ περνώντας ἀκουσε τὰ τελευταῖα τῆς λόγια ντύσου γρήγορα, ἄλλοιως αὐριο κιόλας θὰ φύγῃς, ἔφερε το!

Λυπημένη, μ' ἄργὸ βήμα, ἀνέβη στὴν κάμαρά της. Ἀνοῖξε τὸ μεγάλο καρτονένιο κουτί κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται ἀρχαία ἐλληνίδα.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ ντύσιμό της, κι' ἓνας ἐλαφρὸς χτύπος ἀκούστηκε στὴ πόρτα.

— Ἐμπρός, εἶπε ἡ Ἐδίθ, κι' ἀμέσως σχεδὸν φάνηκε ἡ λαίδη Σθεν-σενχάμ.

— Σκέφθηκα, τῆς εἶπε, πῶς θὰ ἦθες νὰ μὲ ἰδῇς, μικρούλα μου. Καταλαβαίνω κχλὰ τὴ θυσία σου, ἔννοια σου ὅμως, Ἐδίθ μου, κι' ὁ Θεὸς σὲ βλέπει καὶ δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ ἔτσι. Πάμε τώρα, εἶσαι ἔκτακτη, ὅλοι θὰ μείνουν ἐνθουσιασμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἦταν ὁκτώ ἡ ὥρα πιά. Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει ν' ἀραιώνῃ. Στὰ ἀπέραντα σαλόνια τοῦ μεγάρου Σθεν-σενχάμ, εἶχαν μείνει μόνον οἱ πωλήτριες τῆς φιλανθρωπικῆς ἐορτῆς. Ἐνθουσιασμένους ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς τους. Σὲ μιὰ γωνιά ἡ Ἐδίθ, καταχαρούμενη, μετροῦσε τὰ λεπτά της. Εἶχε μαζέψει τὰ περισσότερα, κι' αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν ἔκανε τρελλή ἀπὸ χαρὰ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν πλησίασε ἡ Μπέλλα, μ' ἓνα περίεργο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω, Ἐδίθ; ὦ, βλέπω ὅτι ἔκανες «χρυσὲς δουλειές» ὅπως λένε καὶ στὴ γλώσσα

νὰ τὴν ἀλλάξω, ἀλλὰ θὰ τοῦ τὸ ἔβγαζα ξυγὸ τοῦ Στάθης. Ἐ, ἔ, καμμιά στράκα στὰ ποδάρια, κανένα βήξιμο ὅλα τὰ παιδιὰ μαζί. Ἐγὼ, ὅταν ἤμουν σὰν κι' ἐσὺς, ἔκανα χίλια πράγματα, ἔφρω κι' ἐγὼ;...

Καὶ γελώντας ἀκόμη, τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ὁ Γιάννης γύρισε καὶ κοίταξε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς εἶδε ποὺ γελοῦσαν πονηρά.

— Τί λές, τοῦ εἶπαν, τοῦ σκαρώνομε καμμιά δουλειὰ τοῦ Στάθης;

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

τοῦ ἐμπορίου. Ὅλες οἱ Ταναγραῖες κοῦκλες πουλήθηκαν, μπράβο σου! καὶ τὸ κολλιέ μὲ τίς καμέες! ποῖος τ' ἀγόρασε; πόσο;

— Δὲν τὸ εἶδα, εἶπε ἡ Ἐδίθ, δὲ θυμοῦμαι νὰ τὸ πούλησα, ἓνα τόσο πολὺτιμο πρᾶγμα θὰ τὸ θυμόμουν.

— Τότε ποῦ εἶναι; εἶπε ἡ Μπέλλα, ποῦ πῆγε; ποῦ τρύπωσε;

Μὲ βία, γρήγορα-γρήγορα, ἡ Ἐδίθ σκάλιζε τὰ κουτιά της, ἔφαχνε, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, τίποτα. Τὸ καλύτερο εἶχε γίνει ἀφαντο. Στὸ μεταξὺ πλησίασαν ὅλοι.

— Δὲν τὸ βρίσκω, δὲν ξέρω ποῦ πῆγε, σ' αὐτὸ ἐγὼ δὲ φταίω.

— Ἄν δὲ φταῖς ἐσύ, τότε πῶς χάθηκε; τῆς εἶπε εἰρωνικά ἡ Μπέλλα. Μὴν κοπιᾶζης ἄδικα, τὸ εἶπες πολὺ καλά καὶ μόνη σου, ἓνα τόσο πολὺτιμο πρᾶγμα δὲ χάνεται, ἂν δὲν τὸ βοηθήσῃ κανεὶς... Δὲν κατηγορῶ κανένα, λέω μόνο, ὅτι εἶναι κάτι ποὺ θαύμαζες, ὅτι βρέθηκες μόνη, ὅτι ἀνέθηκες μιὰ στιγμή στὴν κάμαρά σου, ὅτι ἄλλος ἀπὸ σένα δὲν τὸ ἔπιασε κανεὶς, καὶ ὅτι τρέμεις τώρα ἀπ' τὸ φόβο σου.

Ἡ Ἐδίθ τινάχτηκε σὰν νὰ τὴ δάγκωσε φίδι.

— Πάμε στὴν κάμαρά μου, γιὰ νὰ δῆτε ἂν ἔκλεψα.

— Εἶναι περὶ τὸ εἶπε ἡ λαίδη Σθεν-σενχάμ, ὅλοι εἶμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητά σου.

— Δὲν πειράζει θεῖα μου, ἂς πάμε, ἔτσι θ' ἀποδειχθῇ ὁλοφάνερα ἡ ἀθωότης τῆς προστατευομένης σας.

Κι' ὅλοι μαζί ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὴν πλατεῖα μαρμαρένια σκάλα.

Μόλις φθάσανε, ἡ Ἐδίθ μὲ σταθερὸ χέρι, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Σήκωσε τὰ σκεπασματαί της, τίποτα. ἔφαξε στὸ γραφεῖο της, τὸ ἴδιο. Καθὼς σήκωσε ὅμως τὸ μαξιλάρι της, ἄφησε μιὰ φωνὴ τρόμου κι' ἔπεσε ἀναίσθητη.

Τὸ κολλιὲ ἦταν ἀπὸ κάτω !
— Ὅταν σὰς τὸ ἔλεγα, θειά μου, πὼς ἡ Ἐδίθ σὰς εἶναι Ὅσια Μαρία, δὲν μὲ πιστεύατε· τώρα τὸ βλέπετε καὶ μόνη σας.

— Ἀτυχεῖς συμπτώσεις ἐπιβαρύνουν τὴν Ἐδίθ, εἶπε ἡ λαϊδὴ Σθενεονχάμ, εἶμαι ἔμως βεβαία, πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ εἶναι κλέφτρα καὶ ψεύτρα αὐτὸ τὸ εὐγενικὸ κορίτσι. Τῆς εἶχα δώσει ὅλη μου τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη κι' ἐξακολουθῶ νὰ ἔχω τὴν ἴδια γνώμη γι' αὐτήν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μυλαῖδη, γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, ποτὲ δὲ θὰ τὰ ξεχάσω. Ἀλλὰ τώρα πιά εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνω. Ὅλα εἶναι ἐναντίον μου, δὲν μπορῶ νὰ μείνω σ' ἓνα σπίτι πού ὅλοι θὰ μὲ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο καὶ θάλένε: «Νὰ ἢ κλέφτρα!»

«Οἱ τοῖχοι ντυμένοι μὲ βαρύτιμα χαλιά...» (Σελ. 212, στ. β'.)

«Ὁχι, θὰ φύγω, κι' ἂν δὲν μπορέσουν νὰ μὲ δεχθοῦν στὸ μοναστήρι τῆς Λυών, θὰ φύγω, θὰ πάω υπάλληλος σὲ κατάστημα, θὰ μῶν ὑπηρετρία, μὰ ἔδω πιά δὲ μπορῶ νὰ μείνω. Ὁ Θεὸς μιά μέρα θὰ δείξῃ ἂν εἶμαι ἢ ὄχι ἀθώα.» (Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε μακριὰ κόκκινα γένια καὶ μιὰ καμπούρα στὴν πλάτη. Ὁ νάνος πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σκάψε τὴ γῆ, ἐκεῖ-πέρα, κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

Κι' ἐκεῖνος ἔσκαψε καὶ βρῆκε δώδεκα νεόκοπα γυαλιστερὰ γρόσια, σωστὴ περιουσία γιὰ τὸν φτωχὸ τὸν Τόμ. Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ὅλο, γιὰτὶ ὁ νάνος τοῦ εἶπε:

— Σὲ γνωρίζω. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω. Τὰ βάσανά σου τέλειωσαν. Κάθε βδομάδα νᾶρχεσαι νὰ σκάβῃς σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μέρος καὶ θὰ βρίσκῃς πάντοτε δώδεκα γρόσια. Μὰ νὰ φυλάξῃς καλὰ τὸ μυστικὸ καὶ νὰ μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ νάνος χάθηκε ἀπὸ μπροστά του κι' ὁ Τόμ καταχαρούμενος ἔτρεξε μὲ τὸ θησαυρὸ του κατὰ τὸ Σκουπιδαριό, καὶ στὸ δρόμο συλλογιζόταν:

— Κάθε βράδυ θὰ δίνω ἓνα γρόσι τοῦ πατέρα μου· θὰ νομίζῃ πὼς τὸ μάζεψα ζητιανεύοντας κι' ἔτσι θὰ εἶναι εὐχαριστημένος καὶ θὰ γλυτώνω τὸ ξύλο. Ἕνα γρόσι θὰ δίνω κάθε ἑβδομάδα στὸν καλὸ πάτερ-Ἀνδρέα, πού κάθεται καὶ μοῦ μαθαίνει γράμματα. Καὶ τ' ἄλλα τέσσερα θὰ τὰ μοιράζω στὴ μητέρα μου, στὴ Νάν καὶ στὴν Μπέττυ. Ἔτσι δὲ θὰ πεινάμε πιά, ἔτσι δὲ θὰ γυρνοῦμε πιά κουρελιασμένοι, ἔτσι δὲ θὰ φοβόμαστε πιά τὸ ξύλο.

Στ' ὄνειρό του ἔφτασε ὡς τὸ σπίτι του. Λαχανιασμένος ἀπ' τὸ δρόμο, ἀλλὰ τρισευτυχισμένος, ἔτρεξε στὴ μητέρα του, ἔριξε τὰ τέσσερα γρόσια στὴν ποδιά της καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικά σου. Ὅλα, ὅλα! Εἶναι γιὰ σένα, γιὰ τὴ Νάν καὶ γιὰ τὴ Μπέττυ. Εἶναι τίμια χρήματα. Οὔτε τᾶκλεψα, οὔτε τὰ ζητιάνεψα.

Ἡ εὐτυχισμένη μητέρα, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μὲ τὰ δάκρυα σὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Εὐαρεστεῖται ἡ Μεγαλειότης σας νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι;

«Ἀχ, δὲν ἦταν αὐτὰ τὰ λόγια πού περίμενε νὰκούσῃ ὁ Τόμ! Τὸ ὠραῖο ὄνειρο ἔσβυσε!»

Ἀνοίξε τὰ μάτια του. Ὁ πλουσιοντυμένος θαλαμηπόλος στεκόταν γονατιστὸς μπρὲς στὸ κρεβάτι του. Ἡ εὐτυχία πού ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ ἐνόσω ὄνειραυ-

ταν, μεταμορφώθηκε σὲ βαθεῖα ἀπογοήτευση. Τὸ δυστυχισμένο παιδί ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ θυμήθηκε πὼς ἦταν πάλι φυλακισμένος καὶ βασιλιάς. Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο αὐλικούς, πού φοροῦσαν σκούρους μπλέ μανδύες ἐξ αἰτίας τοῦ πένθους, καὶ ἀπὸ εὐγενεῖς τιτλούχους πού ἤθελαν νὰ υποβάλουν τὰ σέβη τους στὸν νέο βασιλιά. Ὁ Τόμ ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του καὶ κοίταξε μὲ περίεργο βλέμμα τοὺς αὐλικούς πού στεκόταν ὅλοι στὴ σειρά ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Σὲ λίγο ἄρχισε ἡ ἐπίσημη τελετὴ τοῦ ντυσίματος. Πρῶτα ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἤρθαν μὲ τὴ σειρά τοῦ ἀξιωματὸς τους, γονάτισαν καθένας μπροστὰ στὸ βασιλιά καὶ τοῦ υπέβαλαν τὰ σέβη του μαζὶ μὲ τὰ συλλυπητήρια τους γιὰ τὸ μεγάλο δυστύχημα πού τοῦ συνέβη. Ἐπειτα ἓνας θαλαμηπόλος παρέδωσε ἓνα πουκάμισο στὸν ἀρχισταυλάρχη τῶν ἀνακτόρων πού τὸ πέρασε στὸν ἀρχικυνηγὸ τῆς Αὐλῆς, κι' ἐκεῖνος τὸ πέρασε στὸν δεύτερο ἀρχιθαλαμηπόλο, ἐκεῖνος στὸν δασάρχη τῶν δασῶν τοῦ Οὐδίντσορ, ἐκεῖνος στὸν τρίτο ἀρχιθαλαμηπόλο, ὁ ὁποῖος τὸ πέρασε στὸν καγκελάριο τοῦ δουκάτου τοῦ Λάγκαστρ, αὐτὸς πάλι στὸν ἀρχιματιοφύλακα, ἐκεῖνος στὸν δούκα τοῦ Νορούα, ἐκεῖνος στὸν κοντόσταυλο τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δόθηκε στὰ χέρια τοῦ Μεγάλου Αὐλάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου. πού τὸ παρέδωσε στὸν Λόρδο Ἀρχιναύαρχο τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου κι' ἐκεῖνος στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Καντερβουρίας, πού τὸ παρέδωσε στὰ χέρια τοῦ πρῶτου ἀρχιθαλαμηπόλου κι' ἐκεῖνος ἐπιτέλους τὸ φέρεσε στὸν Τόμ! Ὁ ἀπλοϊκὸς Τόμ, ὁ ἀσυνείθιστος στὴν αὐλικὴ ἐθιμοτυπία, κοίταζε κατάπληκτος τὸ θέαμα. Στὰ μάτια του ὅλη αὐτὴ ἡ διαδικασία ἔμοιαζε μὲ τὴν «ἀλυσίδα» πού κάνουν στὶς πυρκαϊὲς καὶ περνοῦν τοὺς κουβάδες ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

Κάθε ροῦχο ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, καὶ ὁ Τόμ ἐντωμεταξὺ περίμενε μισοντυμένος. Εἶναι λοιπὸν εὐνόητο ὅτι ἀναστéναζε μὲ ἀνακούφιση καὶ ἐδόξεσε κατάβαθα τὸν Θεὸ δταν εἶδε ἐπιτέλους τὸ μεταξωτὸ του πανταλόνι νὰ κάνῃ τὸν γύρο τῆς ἀλυσίδας, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ροῦχο πού θὰ

φοροῦσε. Ἀλλὰ... «μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε». Μόλις εἶχε πάρει ὁ πρῶτος ἀρχιθαλαμηπόλος στὰ χέρια του τὸ πανταλόνι καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ φορέσῃ τοῦ Τόμ, ἔξαφνα ἔγινε κατακόκκινος καὶ τὸ ἔδωσε πίσω στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Καντερβουρίας δείχνοντάς του μὲ τρομαγμένο βλέμμα κάτι στὸ παντελόνι καὶ ψιθυρίζοντάς του: «Ἰδέτε, Μυλέρδε». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κιτρίνισε, κοκκίνησε καὶ ἔδωσε τὸ παντελόνι στὸν Λόρδο ἀρχιναύαρχο ψιθυρίζοντάς του κι' αὐτός: «Ἰδέτε, Μυλέρδε». Ὁ Λόρδος ἀρχιναύαρχος τὸ πέρασε στὸν Μεγάλου Αὐλάρχη, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε τὴ δύναμη νὰ ψιθυρίσῃ: «Ἰδέτε, Μυλέρδε».

Ἔτσι τὸ παντελόνι ἔκανε πάλι τὸν ἴδιο δρόμο, ἀλλὰ ἀνάποδα τούτῃ τὴ φορά, καὶ ξαναπέρασε πάλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κοντόσταυλου τοῦ Πύργου, ἀπ' αὐτὸν στὸν δούκα τοῦ Νορούα, ἔπειτα στὸν ἀρχιματιοφύλακα, στὸν καγκελάριο τοῦ δουκάτου τοῦ Λάγκαστρ, στὸν τρίτο ἀρχιθαλαμηπόλο, στὸν δασάρχη τῶν δασῶν τοῦ Οὐδίντσορ, στὸν δεύτερο ἀρχιθαλαμηπόλο, στὸν ἀρχικυνηγὸ, συνοδευόμενο πάντοτε ἀπὸ τὰ τρομαγμένα «Ἰδέτε, Μυλέρδε», ὥσπου ἔφθασε ἐπιτέλους στὰ χέρια τοῦ ἀρχισταυλάρχου. Ἐκεῖνος, μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη, ἐκοίταξε μιὰ στιγμὴ ἀναυδὸς τὴν αἰτία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κακοῦ, καὶ ὕστερα φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Θεὲ καὶ Κύριε! Ἀπὸ τὸ παντελόνι τοῦ Μεγαλειοτάτου ἔχει ξηλωθεῖ ἡ δεύτερη κόπιτσα! Στὸν Πύργο νὰ φυλακισθῇ εὐθὺς ὁ ἐπιμελητὴς τῆς βασιλικῆς ἱματιοθήκης!

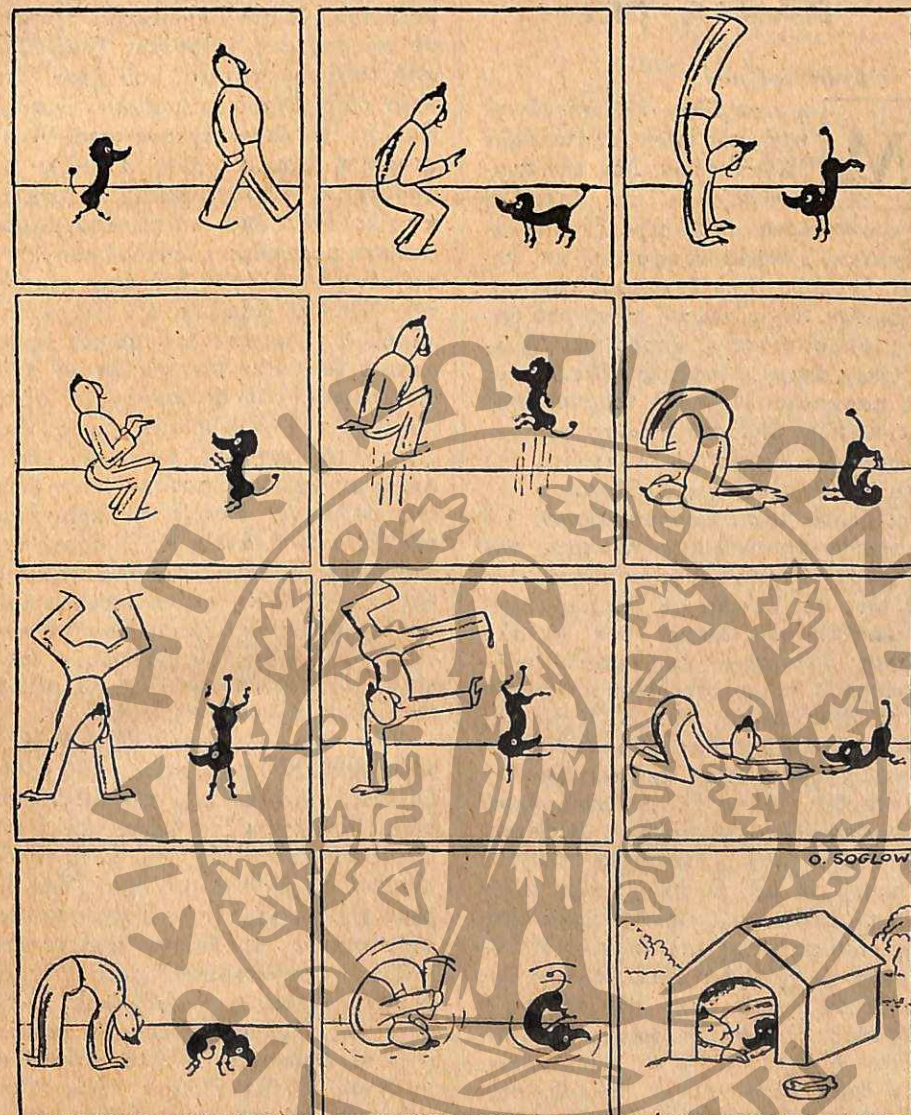
Ὑστερα στηρίχθηκε στὸν ὦμο τοῦ ἀρχικυνηγοῦ γιὰ νὰ συνέλθῃ, ὥσπου ἔφεραν ἓνα νέο παντελόνι καὶ ἡ ἐπιθεώρηση ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὡστόσο κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸ τέλος του καὶ ὁ Τόμ κατόρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ σηκωθῇ. Ὁ ἀρμόδιος αὐλικὸς τοῦ ἔχυσε νερὸ γιὰ νὰ πλυθῇ, ἓνας ἄλλος τοῦ πρόσφερε τὸ σαποῦνι, ἓνας τρίτος κρατοῦσε τὴν πετσέτα καὶ ὁ Τόμ πέρασε ὅλην αὐτὴ τὴν διαδικασία τοῦ νιφίματος χωρὶς κανένα ἀπευκατὸ, καὶ παραδόθηκε στὰ χέρια τοῦ βασιλικοῦ ἀρχικυμωτή. Αὐτὸς ἐχτένισε μὲ τέτοια τέχνη τὰ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ, πού δταν τελείωσε, ὁ Τόμ παρουσίαζε τὴν πιδ χαριτωμένη εἰκόνα καὶ ἔμοιαζε ἀληθινὰ μὲ τὰ βασιλόπουλα πού ἔβλεπε ἄλλοτε στ' ὄνειρό του. Τὸ κοστουμί του ἦταν καὶ σήμερα μεταξωτὸ καὶ πολυτελέστατο, ἀλλὰ τὸ παντελόνι, ὁ μανδύας καὶ τὰ φτερά τοῦ καπέλλου

τοῦ εἶχαν χρῶμα σκοῦρο μπλέ, γιὰτὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αὐτὸ ἦταν τὸ χρῶμα τοῦ πένθους καὶ ὄχι τὸ μαῦρο ὅπως σήμερα.

Μὲ πομπὴ καὶ μὲ παράτα, ὁδηγήθηκε ὁ Τόμ στὴν τραπεζαρία, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς πού υποκλίνονταν βαθεῖα στὸ πέρασμά του. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔχοντας μπροστὰ του ὅλους τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματούχους καὶ μιὰ φρουρὰ ἀπὸ πεινῆντα εὐγενεῖς, ὀπλισμένους μὲ ἐπίχρυσα μεγάλα τσεκούρια, ὁ Τόμ ὁδηγήθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου γιὰ νὰ ἀσχολεθῇ μὲ τὶς υποθέσεις τοῦ κράτους. Ὁ «θεῖος» του, ὁ Λόρδος Χέρτφορντ, ἐστάθηκε στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου γιὰ νὰ βοηθῇ μὲ τὶς σοφές του συμβουλὲς τὸν μικρὸ βασιλιά.

Οἱ ἀνώτατοι αὐλικοί, πού σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες θελήσεις τοῦ Ἐρρίκου εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐκτέλεση τῆς διαθήκης του, παρουσιάστηκαν ἐν σώματι γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν συγκατάθεση τοῦ Τόμ γιὰ ὠρισμένες ἀποφάσεις πού εἶχαν λάβει, παρ' ὅλο πού τὸ ἔκαναν κατὰ τύπο. Ὅπως-δήποτε ἡ συγκατάθεση τοῦ Τόμ ἦταν ἀπαραίτητη, γιὰτὶ δὲν εἶχε ὀρθεῖ ἀκόμη ὁ Λόρδος-ἐπίτροπος πού θὰ ἐκτελοῦσε «χρὴν ἀντιδασιλῶς». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας ἐδιάβασε τὶς ἀποφάσεις πού εἶχαν λάβει σχετικὰ μὲ τὴν κηδεῖα τοῦ βασιλιά, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης πού εἶχαν υπογράψῃ τὸ ἔγγραφο αὐτό. Οἱ ἐκτελεστὲς αὐτοὶ ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας ὁ Λόρδος Καγ-

Ο ΚΛΟΟΥΝ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Τὶ ἔξυπνος καὶ γυμνασμένος σκύλος! Ὅ,τι κάνει ὁ κλόουν, ὁ κύριός του, τὸ κάνει κι' αὐτός. Στὸ τέλος χάνουνται κι' οἱ δύο στὸ σκυλόσπιτο καὶ κοιμούνται μακάρια.

κελλάριος της 'Αγγλίας, ο λόρδος Ουίλλιαμ Σάντ Τζών, ο λόρδος Τζών Ρουσσέλ, ο Έδουάρδος κόμης του Χέρτφορντ, ο υποκόμης Τζών Λίσλ και ο επίσκοπος του Ντάρχαμ.

Ο Τόμ άκουγε χωρίς να προσέχη. Η σκέψη του είχε καρφωθεί σε μια παράγραφο του έγγραφου που του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Στο τέλος στράφηκε στον κόμη Χέρτφορντ και τον ρώτησε σιγά:

— Για ποιά μέρα, είπατε, ότι δρίσθηκε ή κηδεία;

— Για τις δεκάξη του μηνός, Μεγαλειότατε.

— Ω, έκανε ο Τόμ. Τί άνοησία! Πώς θα μπορέση να κρατήση ίσαμε τότε ο νεκρός!

(Άκολουθεί)

ΑΘΗΝΑ-ΤΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ

Άγαπητοί μου,

ΜΑ μεγάλη άλλαγή έγινε στην πλατεία των Παλαιών Ανακτόρων. Δεν την αναγνωρίζουμε πια έμεις οι «γεροντότεροι», που την ξέραμε άπεραντη, έλαφρά άνηφορική και γυμνή έντελως. Την έσκαψαν, την έσοπέδωσαν, τη φύτεψαν. Μόνο τόν βάλθος, μπροστά στην έξοδο των Ανακτόρων, άφησαν ένα τοξοειδές ύψωμα με παραπέτο. Και στο τοίχωμα που σχηματίζει μπροστά, έβαλαν τόν άνάγλυφο τού Άγνωστου Στρατιώτη που έγκαινιάστηκε την 25 Μαρτίου.

Πολλοί τώρα μουρμουρίζουν. Τη διαρρύθμιση αυτή της πλατείας την βρίσκουν άσχημη, άκαλαίσθητη. Λένε πως τόν ύψωμα με τόν παραπέτο σκεπάσει και άδικεί ένα μεγάλο μέρος άπό την έπιβλητική πρόσοψη τού παλιού Ιστορικού παλατιού. Και λένε άκόμη πως ο Άγνωστος Στρατιώτης είν' ένα μαρμαρένιο τερατούργημα. Δεν άκούω τίποτα! Ποτέ δεν γίνεται άλλαγή που νά μη την επικρίνουν οι αιώνιοι μεμψίμοιροι. Αυτή που έγινε στην πλατεία μπορεί νά μη μ' ένθουσιάζη, αλλά δεν τη βρίσκω κι' έντελως άκαλαίσθητη. Μού φαίνεται μάλιστα πως έτσι έπρεπε νά γίνη. Κι' είμαι βέβαιος πως σε λίγον καιρό, όταν θά κοπάση ο θόρυβος, έλοι θά τη βρίσκουν καλή. Έτσι ή άλλως, θά τη συνηθίσουν. Κι' όταν, μετά χρόνια, θάλλάξη πάλι—μένει τίποτα τόν ίδιο αιώνα;—οι «γεροντότεροι» πάλι, που δεν θά την αναγνωρίζουν, θά λένε: «Τί ωραιότερη που ήταν πρώτα!». Και

θά θυμούνται, θά νοσταλγούν, όσα θά γίνονται σ' αυτήν άπό σήμερα ως τότε, όπως έγώ τώρα θυμώμαι και νοσταλγώ όσα γίνονταν άπό τότε που την γνώρισα, ως την ήμέρα που την έσκαψαν και τη χάλασαν, για νά την φτιάσουν όπως είναι τώρα...

Ημουν παιδί στην ήλικία σας όταν την γνώρισα. Τότε που πρωτοήρθα στην Αθήνα για νά γίνω φοιτητής. Η πλατεία ήταν στις δόξες της, όπως και τόν παλάτι. Στο άέτωμά του, ψηλά, κυμάτιζε περήφανα ή βασιλική σημαία. Μέσα κατοικούσε ο βασιλιάς Γεώργιος δ' Α', ή βασίλισσα Όλγα και τά παιδιά τους που ήταν άκόμα μικρά. Τόν μεγαλύτερο, ο διάδοχος Κωνσταντίνος, μόλις ήταν δεκαεφτά χρονών και φορούσε άκόμα τή στολή των Ευελπίδων. Κάθε μέρα, κατά τόν μεσημέρι άλλαζε ή φρουρά των Ευζώνων. Κι' ή άλλαγή αυτή γινόταν με πομπή. Ο ούλαμός, με τή σημαία του, με τόν άξιωματικό του και με τή μουσική, μπροστά, ξεκινούσε άπό τόν Φρουραρχείο, που ήταν τότε στην δόδον Σταδίου, αντίκρου άπό τη Βουλή. Κι' όταν έφθανε στα Ανακτορά, ή μουσική, όσο άλλαζαν οι φρουροί κι' όσο γευμάτιζε ή βασιλική οικογένεια, έπαιζε, άπό μέσα, μπροστά στη μεσημβρινή έξοδο όπου ήταν στημένα τάναλόγια, δυο τρία κομμάτια. Έπειτα έπαιρνε τόν άλλον ούλαμό, με τή σημαία του, με τόν άξιωματικό του, και τόν γύριζε με τήν ίδια πομπή στο Φρουραρχείο. Αυτό καθεμέρα. Την Κυριακή όμως, που γινόταν ο μεγάλος περίπατος στη Δενδροστοιχία, ή μουσική, την ώρα της άλλαγής, έπαιζε τά κομμάτια της έξω στην πλατεία. Κι' ο κόσμος πια περιστοιχίσε τάναλόγια για νάκούη και... νά βλέπη και τόν βασιλιά, που πολλές φορές παρουσιαζόταν σε καένα παράθυρο τού ισόγειου—έκει είχε τόν γραφείο του—ή τά μικρά βασιλόπουλα στο μπαλκόνι...

Την ώρα της μουσικής, σχεδόν καθεμέρα, που μ' έχανες, που μ' έθρισκες, στην πλατεία των Ανακτόρων! Κι' όχι μόνο μένα, αλλά κι' όλους τούς φοιτητές, που κάποτε τόν σκαζαν κι' άπό τόν μάθημα. Μας άρεσε ή μουσική, όπως άρέσει πάντα στην νεολαία, κι' έπειτα, εκείνο τόν καιρό, ή στρατιωτική μπάντα ήταν ή μόνη σχεδόν που άκούγαμε. Γιατί ούτε τά σημερινά Ώδεϊα υπήρχαν, ούτε οι σημερινές λαϊκές συναυλίες γινόταν. Τόν Μελοδράμα—ξένο τότε, κι' ούτε ταχτικό—είχε άπρόσιτες τιμές για μ'άς. Και ξεθυμαίναμε πια τή φιλομουσία με τή μπάντα, που έπαιζε πο-πουρρί άπό μελοδράματα, στην

πλατεία των Ανακτόρων καθεμέρα, και δυο φορές τήν έβδομάδα στην πλατεία τού Συντάγματος.

Αλλά ο καιρός, που τλάλαζε δλα, περνούσε. Ο βασιλιάς Γεώργιος πέθανε. Η βασιλική σημαία κυμάτιζε πια σ' άλλο παλάτι, καινούργιο. Έπειτα, έγινε κι' αυτό «κυβερνείο». Όσο για τόν παλιό, τόν κάνουν τώρα Βουλή και Γερουσία. Και τήν πλατεία, όπου άλλοτε έπαιζε ή μουσική της φρουράς, την έκαμαν κήπο κι' έστησαν σ' αυτήν τόν Άγνωστο Στρατιώτη. Οι «γεροντότεροι» δεν την γνωρίζουμε πια και με κόπο την αναπλάττουμε όπως ήταν όταν την γνωρίσαμε. Έτσι και σεις, όταν μεθαύριο θά είστε οι «γεροντότεροι» κι' ή πλατεία θάχει πάλι άλλάξει—ποιός ξέρει πως—με κόπο θά την αναπλάττετε όπως είναι σήμερα...

«Πάντα ρεϊ» είπε ο φιλόσοφος.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Κλαίει στο παράθυρο γεμμένη Μές' στη γλυκιά νυχτιά ή Έλένη. Κλαίει και κοιτάει ψηλά τάστερια Δένοντας μ' ίκεσία τά χέρια. Ο πόνος της ώκεάνειο βάθος, Όκτώ χρονώ και κλαίει με πάθος. Χλωμή ή μαννούλα της στην κλίνη Τά κουρασμένα μάτια κλείνει Κι' όλοι βουβοί και φοβισμένοι Διώξαν μακριά της τήν Έλένη. Άχ και νά τ' έξερε ή μαμιά της Τόν βάρος που έχει στην καρδιά της, Που δεν μπορεί νά κλείση μάτι Γιατί τήν σφίγγει αυτό τόν κάτι, Θά τήν άγκάλιαζε με θερμή... Τώρα έτσι μοναχούλα κι' έρημη, Πόσον καιρό νά τής μιλήση Πόσον καιρό νά τή φιλήση!... Μές' στην βαθειά άπελπισία, Νοιώθει της ζωής τήν άδικία. Πρώτη φορά κυλάει ή φωνή της Παράπονο μέσ' στην ψυχή της. Τάστρα στά ούράνια παιχνιδίζουν Κι' όσο τά βλέπει, τή ζαλλίζουν. Θέλει, ποθεί νά τά ρωτήση Τόσα «γιατί» που κλείνει ή φύση, Μά στο μικρό της τόν κεφάλι Σάν οβούρα τριγυρνάει ή ζάλη Και γέρονι άρνά, με πόση χάρη, Έκει κοντά στο μαξηλάρι... Βαρεία τά μάτια της έκλείσαν Και τάστρα στά ούράνια έδούσαν. Άπ' τόν βουνό ή σελήνη βγαίνει Κι' ο πόσο φως σε λούζει, Έλένη!... Διαμάντια λάμπουν στη μορφή σου, Φτωχή όρφανούλα μου, κοιμήσου.

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΩΜΑΣ

Ο μικρούλης ο Θωμάς —πές του όσα λόγια θέλεις— άχ, για λύπη της μαμιάς, πένει πάντοτε τειπέλης. Δεν τόν νοιάζει σοβαρά για μελέτη, για βιβλίο. Όλο γράφει βιαστικά πριν νά φύγη στο σχολείο! Κι' όταν άπό κεί γυρίση—έχει συνηθίσει, πάντα στο κατώφλι πριν πατήση—νά πετά εύθυσ τή τσάντα. Για παιχνίδια—μή ρωτάς!—είναι πρώτος μέσ' στους άλλους. Και νά παίξη τόν κοιτάς με μικρούς και με μεγάλους. Έτσι πάλι και προχτές πούχανε τρεις μέρες σκόλη, έτρεχε στις γειτονιές, παίζοντας τή μέρα όλη. Και τόν τελευταίο βράδυ, μόλις φάνει άπ' τά σοκάκια, φτιάχνει κύργο και πηγάδι—με καρτόνια και σπιρτάκια. Μά ή μαμιά του δέ βαστά, τού φωνάζει, τού μιλά: —Κάτσε, διάβασε, Θωμάκη! Κι' ο Θωμάς της άπαντά: —Ε, και σύ, καλέ, μαμιά! νά μην παίξω και λιγάκι!

Μηλολόγηθ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Είναι ή πρώτη μέρα που σηκώθηκε άπό τόν κρεβάτι. Ένα γερό κρυολόγημα με είχε κρατήσει για κάμποσες μέρες χάμω. Καθισμένη σε μιά πολυθρόνα, δίπλα στο παράθυρο, κοιτάζω άδιάφορα στο δρόμο.

Έδώ και δυο-τρεις ώρες, πέφτει άφθονο χιόνι. Τά γύρω κεραιύνδια, τά μπαλκόνια και τά περβάζια των παραθύρων, άρχίζουν ν' άσπρίζουν.

Μ' έχει καταλάβει μιά άνεξήγητη πλήξη. Κλείνω τά μάτια και άφίνω τόν έαυτό μου νά βυθιστή σε σκέψεις...

Σε λίγες ώρες τόν χιόνι θά έχη στρώσει. Βλέπω με τά μάτια της φαντασίας, νά σκίζουν τούς χιονισμένους δρόμους αυτοκίνητα, γεμάτα χαρούμενους επιβάτες και νά χάνονται γρήγορα στους έξοχους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Σε λίγο θά σταματήσουν κάπου τά αυτοκίνητα αυτά. Και οι χαρούμενες παρέες θά κατέβουν. Όλοι, τυλιγμένοι σε ζεστά παλτά και σε γούνες, θά άρχίσουν νά παίζουν με γέλια και χαρές τόν τρελλό χιονοπόλεμο...

Τώρα ή σκέψη μου πετάει κάπου αλλού. Φέρνει μπροστά της τήν αντίθεση. Μέσα σ' ένα τρισάθλιο δωμάτιο ενός έτοιμόροπου σπιτιού, μιά φτωχή μητέρα, κοντά σ' ένα μισοάβηστο μαγκάλι καθισμένη, προσπαθεί νά ζεστάνη τά δυο μικρά της όρφανά, που τήν κοιτάζουν δακρυσμένα. Ποιός ξέρει γιατί...

Τήν ίδια ήμέρα με τά χιόνια, συναντήθηκαν οι δυο άδελφές, ή Χαρά και ή Λύπη. Τί μεγάλη διαφορά άναμεταξύ τους! Ένώ τήν μιά, τήν πρώτη τήν συνοδεύει τόν γέλιο και ή ξενοιασιά, τή δεύτερη τόν δάκρυ και ή έννοια...

Μακεδονικόν Έντελβαίς

ΧΙΟΝΙ

Συνώνοντας σήμερα, βρέθηκα μπροστά σ' εκείνο που τόν περιμέναμε τόν καιρό. Τή νύχτα είχε πέσει άφθονο χιόνι και τώρα ή άσπρη νύφη τού βορρά έχει άγκάλιασει όλη τήν πόλη.

Έκείνο που πρώτα-πρώτα πέρασε άπ' τόν νού μου, ήταν ή εικόνα τού χιονοπόλεμου που θά γινόταν στο σχολείο. Είχα νά διαβάσω μερικά μαθήματα, μά ή σκέψη τού ευχάριστου παιχνιδιού δεν μάφνηε. Περιμένα με μεγάλη άνυπομονησία νά ξεμερώση και κάθε λεπτό μου φαινόταν ολόκληρος αιώνας. Σιγά-σιγά όμως ή πανόμορφη θεά Αύγή προβάλλει διώχνοντας τόν βαρύ σκοτάδι. Και μαζί με τήν εμφάνιση τή δική της άκνο κι' έγώ τήν εμφάνισή μου στο δρόμο, που είναι έρημος άκόμα. Κάπου-κάπου μόνον άραιοι διαβάτες κόβουν τή θλιβερή αυτή μονοτονία.

Σε λίγο φθάνω στο σχολείο. Μά τί άπογοήτευση, Θεέ μου! Η αλλή άδεια! Τά παράθυρα γεμάτα άπό κεφάλια μαθητών, που τά μάτια τους με λαχτάρα παρατηρούν τόν λευκό πέπλο.

—Τί συμβαίνει; Δεν θά παίζουμε;

—Όχι. Γυμνασιαρχική διαταγή άπαγόρευσε τά παιχνίδια στο χιόνι, ένεκα γριπποφοβίας.

Στην τάξη μερικοί είναι στά παράθυρα. Οι φανατικότεροι τριγυρίζουν μέσα στην τάξη σάν τούς ποντικούς στη φάκα. Έπιχειρούν μερικάς έξόδους, άλλ' άποτυγχάνουν.

Τέλος άρχίζει τόν μάθημα, μά γίνεται με νευρικήτητα. Κανείς μας δεν προσέχει. Όλοι κοιτάζουν έξω.

Στό διάλειμμα μ'άς άφίνουν έλεύθερους. Τόν τί γίνεται τότε είναι άπερίγραπτο. Είναι θαύμα νά βγή κανείς άπ' τήν πόρτα χωρίς νά δεχθή καμιά εικασιαρά μπάλες.

Ένας καθηγητής ομοκινδυνεύει νά παρουσιάσθ, δέχεται τρεις μπάλες στο κεφάλι και όπισθοχωρεί.

Κανείς δεν άκούει τόν κουνούνη που χτυπά σά δαμονισμένο. Η εμφάνιση όμως τού κ. Γυμνασιαρχή κάνει ν' άδειάση ως διά μαγείας ή αλλη.

Περνά κι' αυτή ή ώρα, κι' είμαστε έτοιμοι νά ξαναρχίσουμε τόν παιχνίδι, όταν νεότερα διαταγή άπαγορεύει άυστηρά τήν έξοδο.

Τόν μεσημέρι τόν γλέντι έξακολουθεί, μά για λίγη μόνον ώρα. Φαίνεται πως κι' ο Θεός δέ θέλει νά παίξουμε. Εαφνικός βοριάς, κρύος και τσουχτερός, μ'άς άναγκάζει πάλι νά άποστραβήξουμε στά σπία μας. Κι' εκεί, μη έχοντας νά κάνουμε τίποτα άλλο, θυμόμαστε τόν παλιόν γλέντι, παρατηρώντας άπ' τόν παράθυρο τόν χιόνι.

Δάκρυ της Μοναξιάς

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

— Ποιον χρώμα προτιμάτε; — Τόν χρώμα της φωτιάς. Μέσα σου πρέπει ν' άνάβη φωτιά για κάθε σκοπό. Μαγεμένο Βασιλόπουλο (1928)

— Τόν χλωμό μ' άρέσει σ' ένα πρόσωπο χαριτωμένο. Γαλάτεια (1930)

— Ποιό κατά τή γνώμη σας είναι τόν καλύτερο προτέρημα; — Τά προτερήματα μοιάζουν σάν διαμάντια, τά όποια καθώς ξερούμε έχουν μεγάλη άξία. Ξέρουμε όμως ότι είναι διάφορα στην άξία. Έτσι και τά προτερήματα. Άπ' τά διαμάντια είναι κι' ένα, άνώτερα άπ' όλα! κι' άπ' τά προτερήματα είναι ένα τέτοιο: ή τιμιότητα. Ρασπουτίν (1932)

— Η καλοσύνη, μόνον ή καλοσύνη, όλα στον κόσμο θά χαθούν μά κείνη θέ νά μείνη. Ναδία (1930)

— Ποιον ήρωα δράματος ή μυθιστορίας συμπαθείτε; — Συμπαθώ τόν έαυτό μου, που τόν είδα ήρωα στο... όνειρό μου! Γέρδιος Δεσμός (1928)

— Άν έπιτρέπεται ή έρώτησις, πόσων χρονών είστε; — Στην ήλικία που σύντροφοι είναι ή χαρά και ή έλπίδα. Κάρμεν Σόλβα (1929)

— Άπό τήν ήμέρα που γεννήθηκα ως τά σήμερα. Καραμπάμπας (1929)

— Κάθε χρόνο μεγαλώνω 365 μέρες. Λογάρισε. Λαγωνικό (1928)

— Ποιά είναι ή πλέον ευχάριστη στιγμή της ήμέρας σας; — Όταν ο πορφυρένιος βασιλιάς προχωρεί προς τ' άδύτα της νύχτας. Καστανή Νεράιδα (1928)

— Βράδυ σε δάσος ή έρημο άκρογιαλί. Έρημο Άκρογιαλί (1930)

— Είς τί σ'άς άρέσει νά καταγίνεσθε; — Άγαπώ νά όνειροπολώ, και τ' άποτέλεσμα; Μιά τούπα στο νερό. Γέρδιος Δεσμός (1928)

— Νά παραδίνω τή σκέψη μου στην άκρη της πέννας μου. Ρασπουτίν (1932)

— Εάν δεν είστε ό,τι έγεννήθητε, τί ήθέλατε νά είστε; — Άν ήμουνα κάτι άλλο, θά ποιούσα νάμουν άνθρωπος. Κίτσες Παπαγιάννης (1930)

— Ποιον ξένο έθνος άγαπάτε περισσότερο; — Τάχα καταργούνται τά έθνη κι' ή ανθρωπότητα γίνεται μιά οικογένεια. Πάνθεια Άβραάτου (1930)

— Άγαπάω τόση τή γλυκιά μου Έλλάδα, που δεν περισσεύει άγάπη για ξένο έθνος. Μελαχροινή Νεράιδα (1928)

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

— Ρασπουτίν

ἐνθ' τοῦ φεγγάρι σου φαίνεται κίτρινο, χρυσό, κι' ἀπορεῖς πάλι διὰν λένε «οἱ ἀργυροὶ ἀχτίνες τοῦ φεγγαρίου»;... Ἐίναι, φαίνεται, κατὰ τὰ μάτια. Καί μένα τὸ φεγγάρι μου φαίνεται κίτρινο, σὰ χρυσό. Ἀλλά κι' ὁ ἥλιος χρυσάφι λαμπρότερο, ὅχι ἀσήμι. Ὁ κ. Ε. εὐχαριστήθηκε πολὺ πού ἔχεις διαβάσει τόσα βιβλία του καὶ μάλιστα τὴν «Κοινωνικὴ Τριλογία», πού τὴ θεωρεῖ τὸ καλὺτερό του. Ἔστειλα 27 τετράδια.

Ὁ, μὰ δὲν ἦταν λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μὴ μοῦ γράφης, **Δούλη Δωδεκάνησε!**... Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες σου καὶ σοῦ ἔστειλα λογαριασμό. Χαίρω πολὺ πού σοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ ἡ φετεινὴ μου ὕλη. Ναί, κι' ἔμελλε ἐδῶ τώρα ἔχοιμε σωστὴ ἀνοιξη. Πέρασαμε ὅμως ἓνα ὀρμητικό χειμῶνα, ἀγνωστὸ βέβαια στὰ κλίματά σας. Ἀσπάζομαι τὴ **Μυσοστίδα** κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφετε τώρα ταχτικά.

Ἀφελὴς Παιδοῦλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκριναι καὶ χαίρω πού ἀποφάσεις νὰ λαβαίνης μέρος στοὺς Διαγωνισμοὺς. Ἀλλὰ καὶ νὰ μοῦ γράφης βέβαια, σὰν παλιά φίλη πού εἶσαι. Σοῦ ἔστειλα χαρτί τῶν Λύσεων καὶ Ὁδηγό, πού πρέπει νὰ τὸν διαβάσῃς μὲ προσοχή, γιὰ νὰ ἰδῇς τοὺς ὁρους.

Τὰ πιὸ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, **Θαλασσά Ελληνίς**, γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς σου μητέρας. Ναί, παιδί μου, δὲν εἶσαι ἡ μόνη στὸν κόσμο ὀρφανή καὶ πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομονή... Πολὺ μὲ συγκίνησε κι' ἡ τελευταία τῆς παραγγελία, πού ἔχουν νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία πού μοῦ στέλνεις εἶναι πολὺ ὁμορφὴ καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω στὴ σειρὰ τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ». Γράψε μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεοῦμενα ἰσχύουν ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἄγρια καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φωνὴ τῆς Ψυχῆς, κ. (ΑΖ). Ἀφελὴς Παιδοῦλα, κ. Ἀγγελοῦ τοῦ Σκότους, ἀ. (ΣΧ). Ἀρταῖν, ἀ. (;;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δούλη Δωδεκάνησε, κ. Μυρτώ, κ. Μυσοστίς, κ. Κόκκινο Καναρίνι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Χωρὶς Φτερά** (ἔστειλα 10 τετράδια κι' ἐνέκριναι, καθὼς θὰ εἶδες, ψευδώνυμο γιὰ τὴ φίλῃ μας) πῆς τῆς τῆς συγγραφέστριά μου γιὰ τὸ ποίημα πού εἶπε τὴν 25 Μαρτίου) **Φαραῶ** (ναί, σιγὰ-σιγὰ προχωρεῖ κανεὶς καὶ «ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός» πῶς πῆγε ἡ γιορτὴ σας: χαρτί λύσεων σοῦ ἔστειλα) **Χανιωτοπούλαν** (ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃς μέρος σὲ κάθε Διαγωνισμό πού δὲν ἔληξε ἡ προθεσμία του) καὶ στὴν Λύσεων ἐπίσης, πού προκηρύχθηκε στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ Μαρτίου, ἀπὸ οἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου αὐτοῦ εἶναι δεκτὲς ὡς τῆς 5 Μαΐου) περιμένω νὰ μοῦ γράφῃς καὶ περισσότερα) **Δοξασμένο Τριπολιτοστάκι** (ὦ, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου διὰν εἶδες τοὺς δυὸ ἑπαίνους! ἔλαβα καὶ τὴ νέα Συλλογὴ, πού ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἀνώτερη, ἀπὸ τόσα πράγματα ἔχεις μάθει στὸ μεταξὺ) **Βεδουίνον** (ἔστειλα 8, τι παρήγγειλες) χαίρω πού θὰ μοῦ γράφῃς πάλι συχνά) **Φιλομήλαν** (πόσο καλὸς; δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο, ἀν δὲν ἔδωκες τί ἔγινε τὸ πρῶτο; ἂς εἶναι, θὰ τὸ διαβάσω κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρὰ του) **Χρυσάνθεμο** (εἶπα πολλὰς φορές γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' εἶμαι βέβαιη

πῶς σὲ λίγο θάγαπᾷτε καὶ τὸν καινούργιο καθηγητὴ δὲ τὴν καθηγήτρια πού ἀντικατέστησε· γιατί θὰ σὰς ἀγαπήσῃ κι' ἐκεῖνος, ἀπὸ ἰδῇ πῶς εἰσθε τόσο καλὰ κι' ἐπιμελῇ κορίτσια) **Τραγουδιστὴν** (χαίρω πού ἔγινες καλὰ) **Γιόλαν** (ὄρατο τὸ γραμματάκι σου· τετράδια ἔστειλα) **Γιάννην Δέσβιον** (ἔστειλα ὁ Ἀνατῆς σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τίς εὐχές· ἀλήθεια, ἐπειδὴ γεννήθηκε 29 Φεβρουαρίου, ἔχει τὰ γενέθλια του κάθε τέσσερα χρόνια!) **Μπέλλαν Κούκλαν** (δὲν ἔχει νὰ κάνῃ· εὐὶ νὰ ἐπιμένῃς) **Μίκυ Μάους** (μ' ἐνδιαφέρο διαβάσα τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς γνωριμίας καὶ τὴ διηγῆσαι τόσο ὥρατα! ποιά ἦταν λοιπόν, ἡ Ἰζόδλη ἢ ἡ Δεπτούλα; **Γελαστήν Κλαψιδάρον** (εἶδες πῶς κοντεύετε νὰ τὴν καταφέρετε; δὲν εἶπα ὅτι εἶναι εὐκολο, ἀλλ' ὅμως ἐπιμένῃ κανεὶς, τὸ κατορθώνει) **Ζερμαῖν** (χαίρῃς πολὺ πού ἔγινες καλὰ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνά· εὐχαριστήθηκε καὶ μ' αὐτὸ πού λές, ὅτι στὴν ἀρρώστειά σου σοῦ ἔκανα καλὴ συντροφιά) **Μάρβελ** (τίς ἔλαβα· περμένω) **Φάουστ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ρασπουτίν** (ἔλαβα) **Αὐγούλαν** (ἔστειλα 10 τετράδια) **Χλωμὴν Νεραϊδαν**, **Περγαμνὴν Αὐραν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 259ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ἰουνίου.

249. Δεξιόγραφος

Βυζαντινὸ Αὐτοκράτορα
Πῶς τάχα θάνασθῃς;
Τὸν πατριόρχη τῆς Γραφῆς
Σ' ἔνα νησί ἂν κολλήσω.

Νέλλη

250. Συλλαβόγραφος

Γράμματα ἓνα, δύο, τρία...
Νά, μιὰ δύστηνη ἀπ' τὴν Τροία!
Φαραῶ

251. Στοιχειόγραφος

Μὲ κεφάλι, θὰ βρεθῶ
Μέσα στὸ κεφάλι
Καὶ παντοῦ θὰ τρέξω...
Ἄν ἀποκεφαλίσθω,
Στὸ κεφάλι πάλι
Θὰ μὲ ἰδῇς, μ' ἀπέξω.

Ταξιδωτὴς

252. Μεταγραμματισμός

Ἀλλάξε τὸ Ρῶ σὲ Τά
Νὰ βρεθῇς μὲ θάνασμο
Ἀπ' τοῦ Αἰγαίου τὰ νησιά
Σε μεγάλο ποταμὸ.

Ἰππερσπιστὴς τοῦ Ἑθνους

253. Δικτυωτὴν

* * * * * = Μυθολογικὸν ζῶον.
* * * * * = Τοῦ νευρικοῦ συστήματος.
* * * * * = Μέγας βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
* * * * * = Δοχεῖον πηλίνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Νάρκισσος

254. Κρυπτογραφικὸν

12344567875 = Θαλασσινὴ τέχνη
265171 = Τὸ σύμπαν
3645 = Βασίλισσα
45676575 = Ἀπὸ τοὺς ἁγίους τόπους
546575 = Χάρις
67231 = Ζωϊκόν
7225175 = Ἀσκήσις
82865171 = Ἰππικὸν

Κουκουτάκι

255-259. Μαγικὸν Ἰῶμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: ἄλας, χιών, κοινός, Ἀλῆς, Αἴμιος, Λευκάτας

260. Μικτὸν

ἔγρ - αι - μ - ασε
Πρίγκιψ Ἀρπαδ

261. Γεῖφος

ἂν	ἂν	ε	ε
ἔμου	σέ	α	
ἂν	ἂν	ε	ε
ἂν		ε	Φάουστ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

262. Charade

Si vous avez le cœur de marbre,
Coupez en deux ce pauvre oiseau:
Son premier nous fait un arbre,
Produit du blé l'autre morceau.
(Πρωτότυπον) Μηλολόνη

263. Sans Voyelles

* - l - vr - l - n - cnnt - l - rtsn
Μυροβόλος Ἀνδρός

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4

33. Ἀρτεμισία (Ἀρτεμῖς, ἱα.)—34. Ἀνδρεῖς (ἂν δῆς.)—35. Αἴμιος—Αἴμιος.—36. Ὁ Κύψελος, ἡ κυψέλη.—37.

Σ Ν Σ Σ Σ
Α Ω Ε Ο Υ Ω Ι Ο
Μ Ρ Κ Φ
Ι Ο Υ Ω Ε Ο Ε Ω
Σ Σ Ν Ν Ν

38. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ (ράχις, ἰστός, σῖτος, Τάρας, Χάρις. Ὁρόπιος.)—39-43. Διὰ τοῦ Ε: ὄξος, Νάξος, ξανθός, ξεστός, ἄξιος.—44. ΑΧΕΛΩΟΣ-ΜΙΝΟΡ-ΚΑ (ἈΜμος, ΧΙών, ἘΝνέα, ΔΟχος, ὉΡίον, ὉΚά, ΣΑμος.)—45. Εἶπε ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαιον.—46. Ἐξὺς δευτέρου φύσις. (ἔξ, εἰς δε φτερά, φ' εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΒ'—190]

Κατεβαίνοντας τὸ μυροστολισμένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὁ δ. λουξ-εξ. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ τοπεῖα. Στείλατε στὴν Δ/σιν: Ταχ. κιβ. 135, Λευκωσία, Κύπρος, διὰ: **Ἐλμῖνα**

[ΔΒ'—191]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν. Βραβεύονται: 3ου Διάν, Ὁνειροπλέχτρα, Ἀγνή. 4ου Μίκυ Μάους, Πούπουλο, Δοιποὺς ὑπερσυχαιστώ. **Χαραυγὴ**

[ΔΒ'—192]

Μικρὸ Βιολάνι καὶ ὄλες, ἀπὸ 10-13 ἐτῶν, 300ς παίζετε βιολί ἢ μιλείτε τὴν Esperando, ἀλληλογραφεῖτε; Δ/σις: Ὁλγαν Πατσαίδου, Κέρκυρα, διὰ: **Κόκκινο Καναρίνι**

[ΔΒ'—193]

Πρωτοπαίοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὁ δ. λουξ-εξ. **Ταξιδωτὴς**